

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Gerard Bieniek

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

ze skargi M. F.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 8 listopada 2006 r., sygn. akt I C (...) wydanym w sprawie z powództwa M. F.

przeciwko I. P.

o ochronę dóbr osobistych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lipca 2008 r.,

zażalenia skarżącej (powódki) na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 24 października 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) **oddala zażalenie,**
- 2) **przyznaje adwokatowi J. B. prowadzącemu kancelarię adwokacką w P. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu powódce w postępowaniu zażaleniowym, którą wypłacić ze środków Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego wraz z podatkiem VAT.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 24 października 2007 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę M. F. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 8 listopada 2006 r.

Pomimo tego, że wnosząca skargę powoływała się na uzyskanie przez stronę przeciwną wyroku „za pomocą przestępstwa fałszywych zeznań”, z uzasadnienia skargi wynika w sposób oczywisty, że nie zachodzi ustawowa podstawa wznowienia. Samo przytoczenie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający treści art. 403 k.p.c. nie oznacza, że skarga opiera się na ustawowej podstawie.

W zażaleniu od tego postanowienia zarzucono rażące naruszenia art. 410 § 1 k.p.c. przez jego błędne zastosowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zasadnie przyjmuje się, że samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający ustawie nie oznacza, że skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1968 r., I CZ 122/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 154a także z dnia 28 października 1999 r., sygn. akt II UKN 174/99, OSNP 2001/4/133). Zgodnie z treścią art. 410 § 1 k.p.c. skarga podlega odrzuceniu nie tylko wtedy, gdy powołana w niej podstawa wznowienia została sformułowana w sposób nieodpowiadający ustawie, ale także wówczas, gdy wskazane w niej okoliczności wprawdzie dadzą się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, to jednak w rzeczywistości podstawa ta nie występuje (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r. IV CO 6/05, Biul. SN 2005/9/14 oraz z dnia 24 stycznia 2007 r., III CZ 1/07, niepubl.).

Dlatego podlegała odrzuceniu skarga kasacyjna powódki oparta na ustawowej podstawie uzyskania wyroku za pomocą przestępstwa jeśli w istocie sama powódka nie twierdziła, że dysponuje prawomocnym wyrokiem skazującym albo, że postępowanie karne nie może być wszczęte lub zostało umorzone z innych przyczyn niż brak dowodów. Należy bowiem zważyć, że zgodnie z art. 404 k.p.c. tylko w ten sposób można wykazać istnienie ustawowej podstawy wznowienia postępowania wymienionej w art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 1975 r., sygn. akt I PO 23/73, OSNC 1975/10-11/157).

Z tych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu wnoszącej skargę Sąd Najwyższy orzekła na podstawie § § 19, 20 i 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w/s opłat za czynności adwokackie ... (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).